

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN !

KOMÜNİST

KÖZ

AYLIK KOMÜNİST GAZETE

MART-2009 ÖZEL SAYI 3

FİYATI: 50 KURUŞ (KDV DAHİL)

***Devrimciler Ölür
Devrimler Sürer!***

***Hasan Yoldaş
Kavgamızda Yaşıyor!***

***Yaşasın
Komünistlerin Birliği!***

HASAN YOLDAŞ KAVGAMIZDA YAŞIYOR

Devrim ve parti mücadelesinde yorulmaz bir militanı, Hasan Yoldaşı yitirdik... Sinsice ve hızla ilerleyen akciğer kanseri 15 Mart 2010 tarihinde onu aramızdan aldı. 15 Mart, yoldaşın çalışma yürüttüğü son alan olan 1 Mayıs Mahallesi'nin Gazi'nin rüzgarıyla ayağa kalktığı tarihti. Hasan Yoldaş da bizimle bu anlamlı tarihte vedalaştı...

71 kopuşunun etkisiyle mücadeleye ilk çekilenlerdendi

Hasan Coşkun 1954 yılında Niğde'de emekçi bir köylü ailesinin yedinci çocuğu olarak dünyaya geldi. 71 devrimci kopuşunun etkisiyle devrimci mücadelenin içine ilk çekilen gençlerdendi. Daha onaltısında bunu ilk kıranlardan olan THKO'lular ile tanıştı. Onlardan edindiği devrimci kopuş ruhuyla o günden beri nice kavgaya fütursuzca atılıp, türlü güçlüklerle göğüs gerdi ve eziyetlere direndi. Onu son anına kadar ayakta tutan da genç yaşında aldığı bu devrimci aşığıydı. Hasan yoldaş herşeye rağmen son ana kadar ayakta durmakla kalmadı, devrimci mücadeleye adadığı

hayatı boyunca her kritik dönemde hep ileri çıkış yönünde tutum alanların arasında oldu. Daima ileri çıkış arayışı içinde oldu ve her aşamada bu cüretin sorumluluğunu üstlenmekte asla tereddüt etmedi. Hem devrimci hem de öncü oldu.

Nitekim 12 Mart karanlığının kalkmasını beklemeden THKO ile birlikte devrimci mücadeleye katılan Hasan yoldaş, 12 Mart sonrası dönemde de THKO'nun mirasına sahip çıkarken onunla hesaplaşmaktan ürkmeyenler arasında idi.

12 Mart öncesi reformizmden kopan THKO ile devrimci mücadelesini başlatan Hasan Yoldaş, bu kopuşla yetinmeyip SSCB revizyonizmine karşı açıktan bir mücadele yürütme gereğini ilk kavrayanların da arasındaydı. Kemalistlerden koptukları gibi kemalizmden kopmak gerektiğinde ısrar edenlerin de arasındaydı. Halkın Kurtuluşu saflarında Niğde, Konya, Ereğli, Malatya, Maraş, İstanbul, Adana ve Kırşehir'de devrimci mücadelesini kesintisiz bir biçimde sürdürdü.

Antifaşist Mücadelenin Gözüpek Neferi

Anti faşist mücadelenin devrimcilerle reformistleri kalın çizgilerle ayırdığı yıllarda anti-faşist mücadelenin gözü pek bir neferiydi. Aynı süreçte devrimci siyasi faaliyetini işçi hareketinin örgütlenmesi ve siyasal bir yönelim kazanması doğrultusunda yürütmeyi seçenlerin arasında olduğu gibi, en ön saflarındaydı. Hasan yoldaşa göre devrimci irade ve cüret kahramanlık destanları yazmak için değil proletaryanın sınıf mücadelesini siyasal hedefine vardırarak için gereklidi.

Bu hedefe varmak için işçi köylü ittifakının yaşamsal önem taşıdığını hep savundu. Genç devrimcilere tecrübelerini aktarırken en sık anlattığı anekdot Niğde'de köylüler arasında örgütlediği "Pancar Patates Çürüyor Faşist MC uyuyor" mitingi idi. Aynı köylülerle 6 Mayıs'da Denizler anmaları da düzenlemişti Hasan Coşkun. Halkın Kurtuluşu gazetesinin çıkarılması için gerekli parayı toplamak için düzenlenen kampanyada, parası olmayan köylülerden tereyağı bağışı toplayacak kadar yaratıcıydı. Kitle çizgisi temelinde çalışmayı önemsemeyenin devrimci olamayacağını döne döne vurguladı.

Aynı bilinçle grev ve direnişlerden sendika muhalefetine, bağımsız sendikalar kurup yönetmeye kadar her alanda sorumluluk aldı. Asya Makine Sanayi, Adel Kalem, Malazlar işçilerini örgütledi. Yeni Haber-İş Sendikasının kurucusu, Devrimci Demir-İş sendikasının başkanı oldu. Sınıf mücadelesinin sendikalizmin dar çerçevesinde kalmayacağını bilincinde olarak ve anti faşist mücadeleyle işçi hareketi arasında köprü kurma gayreti içinde iken «Kahrolsun Faşist Diktatörlük!» şiarıyla hem anti faşist mücadelenin faşistlerle mücadele çerçevesinde kalmaması gereğini hem de işçi hareketinin siyasal iktidar hedefine yönelmesi zarureti en gür haykırarlardandı.

Hasan yoldaş bir yandan işçilerin ve

köylülerin en geniş kesimlerini örgütleme mücadelesinde ısrar ederken, diğer yandan da konspiratif faaliyetin öneminin altını çizdi. Altını çizmekle kalmadı bizzat ve bilfiil bu tür eylemler örgütleyecek cüreti, ataklığı ve profesyonelliği gösterdi. Adana Ceyhan soygununda oynadığı role karşın polisin ve savcının 12 Eylül döneminde dahi bu konuyu kanıtlayamaması, 12 Eylül'de karakol kurulmuş bir eve girip partinin altınlarını çıkarması, yine aynı dönemde partinin emaneti olan otuz kilo altını polisin bulamayacağı şekilde saklaması, 1989'da hapisten çıktıktan sonra da tekrar partiye teslim etmesi onun bu niteliklerinin sadece birkaç örneğidir.

Komünistlerin Birliği İçin Mücadeleye 12 Eylül Öncesinde Atıldı

Aynı dönemde komünist kimliğini bir siyasi kimlik olarak kuşanma gereğini ilk farkedendenler arasında Hasan yoldaş da vardı. Bu süreç aynı zamanda maoizmden kopuş ve komünistlerin parti birliğini sağlama yönündeki arayışların öne çıktığı evreydi. Hasan Coşkun Komünistlerin birliği için mücadeleye 12 Eylül karanlığı çökmeden atılanlardandı.

Hasan yoldaşın da sorumluluğunu üstlendiği bu kavga hedefine ulaşmadan yolundan saptı. 12 Eylül dönemecine gelirken Hasan Coşkun –parti adıyla Vedat- THKO kökenli komünistlerin bir kısmının parti birliğini temsil eden TDKP durağında kaldı.

İlk Yenilgide En Ağır Darbeyi 12 Eylül Vurmadı

Bu deneyimin derslerini çıkarmaya fırsat kalmadan da 12 Eylül darbesiyle bir dönemin perdesi kapanıyordu. Bu darbeye öngelen ve hala sürmekte olan geri çekilme dönemi aynı zamanda komünistlerin birliği yolundaki mücadelenin de duraksadığı bir dönemdi. Hasan Coşkun ilk yenilgisini o zaman aldı.

Komünistlerin birliği yolunda bir kalkış noktası olma iddiası ile tüm komünistlerin birliği sağlanmadan kurulan ve ilk aşamada darbeye rağmen atılımını sürdüren partisi 12 Eylül'de en ağır darbeyi alanlardandı. Ama TDKP asıl darbeyi cuntadan değil kendi içinden yemişti. Yoldaşlarının hatta onun devrimciliğe gözünü açmasına ve sınıf mücadelesinde önünün aydınlanmasına yardımcı olan yoldaşlarının çoğu bu sınavdan geçemedi. Buna rağmen Hasan yoldaş direnişini sürdürdü; sorguda ve zindanda örnek bir tutum aldı. Partisinin bu sınavdan örselenerek çıkmasından yılmaksızın umudunu ve inancını korudu. Malatya İkinci Ordu Sıkıyönetim Mahkemesinde siyasi savunma yapan tek TDKP tutsağı oydu.

Hasan Coşkun'un 12 Eylül ertesindeki tavrı sadece sorgudaki tutumu nedeniyle değil tutuklanmadan önceki pratiğiyle de örnek alınması gereken bir tutumdur. Hasan yoldaş Nisan 1981 operasyonunda partisinin üst kademe yöneticileri arasında en son yakalanandı. Yakalanmasına yol açan hata yine kendi hatası değildi. Hasan Coşkun'un bu becerisi nedeni devrimci çalışmanın güvenliğini polisten saklanarak yahut yurtdışına çıkarak sağlama hayallerine kapılmak yerine 12 Eylül döneminde de kitle çalışmasında, sendikal faaliyette ısrar etmesinden kaynaklanıyordu.

7 yılını zindanda ve aylar boyu açlık grevlerinde geçirdi. Metris'te, Kayseri Zincidere'de, Malatya Yeşilyurt'ta ve Elazığ Cezaevi'nde bulundu. Gittiği her yerde, özellikle Elazığ Cezaevi'nde dik duruşu, devrimci iyimserliği ve kararlılığıyla toparlayıcı bir rol üstlendi.

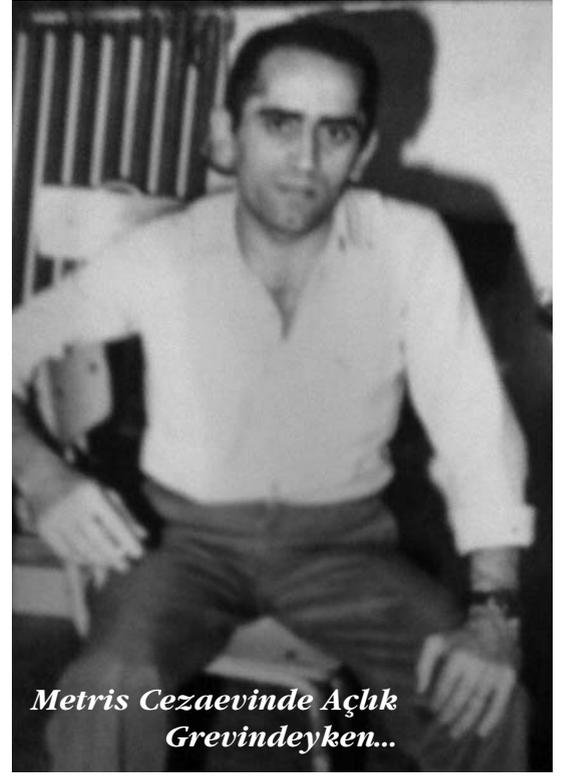
Ancak tüm bunlara karşın Hasan yoldaş, zindandan çıkışında 12 Eylül darbesinden daha ağır ve o darbenin beceremediğini yapacak bir darbeye yüzyüze idi. 12 Eylül darbesi partinin üst kademelerine ağır bir yara açmış olsa da, parti teşkilatını tümünden dağıtıp yıkamamıştı. Askeri rejimin perdesi aralanırken partinin darbe döneminin fiziki tasfiye saldırılarına direnen örgütleri bu kez legalist tasfiyeciliğin saldırılarına hedef olmaktadır. Dünya çapında olduğu gibi Türkiye'de de yükselen tasfiyecilik dalgası partisini de içine almıştı.

Hasan Coşkun daha zindandan çıkıp sınıf düşmanına karşı doğrudan kavgaya soyunmadan legalist tasfiyeciliğe karşı mücadele sorumluluğu ile yüz yüze idi. Ama o da onun gibi direnen yoldaşları da bu kavgadan da yenik çıktılar. Hasan yoldaş legalist tasfiyecilik karşısındaki ilk kavgasını kaybetti ama teslim olmadı. Nisan 81'deki bozgunun özeleştirisi bir parti kongresiyle verilmediği sürece partinin adım adım tasfiyeye sürükleneceğini tavizsiz bir şekilde savundu. Haklı da çıktı. Hasan Coşkun tasfiyecilerin arasına karışmadı onların suçunu paylaşmadı.

Yine de Hasan yoldaşın uzun devrimci hayatının en durgun evresi, 1989'da Darphane işçilerinin örgütlenmesi, okuma gruplarının oluşturulması gibi faaliyetlerde bulunmasına karşın, bu yenilgiyle başladı. Aslında bu dönem onun açısından daha derin bir hesaplaşma ve kopuşun hazırlık evresi idi. Nitekim gerek TDKP'deki tasfiye sürecine karşı çıkan eski yoldaşlarının bir kısmıyla gerekse de KÖZ'ün arkasında duran komünistlerle buluşması da bu döneme rastlar.

Tasfiyeciliğe Karşı Mücadele

Bu süreçte kendi hesaplaşmasının esas

Metris Cezaevinde Açlık Grevindeyken...

köşe taşlarını yerli yerine oturtuktan sonra, hayatını örgütlü bir komünist olarak geçirmiş olan Hasan Coşkun için hedef belli idi: tasfiyeciliğe karşı mücadele tasfiyecilerle dalaşarak değil, komünistlerin birliği kavgasını sonucuna vardırarak olacaktır. Bu kavganın da örgütlü olarak ve örgütle, siyasetten ve işçi sınıfının en dinamik kesimlerinden kopmadan yürütülmesi gerekiyordu. O maksatla evvela TDKP'yi yeniden inşa hedefini önüne koymuş olan eski yoldaşlarından başlayarak, bu mücadeleyi örgütlü bir biçimde sürdürmenin yollarını aradı. Hasan yoldaş komünistlerin birliği sorununun sadece eski TDKP'lerin sorunu olmadığını çoktan fark etmişti. O nedenle başka geleneklerden gelerek aynı doğrultuda buluşan komünistlerin birliğinin sağlanması gerekiyordu. Bu ödevin bolşevizmin mirasına sahip çıkması gereken tüm devrimcilerin de sorumluluğu olduğunu akıldan çıkarmıyordu. Bu maksatla 70'li yıllarda ayrı ayrı kulvarlarda mücadele etmiş ve varolan akımlarda kendilerine bir yer bulamayan devrimcilerin bir araya gelmesi için bir zemin yaratma gayretlerine katıldı ve 78'liler Ada Der'in kurulmasına öncülük edenlerin arasında yer aldı.

Proletaryanın en dinamik kesimlerinden kopmamak üzere varoşlarda dayanışma mezcilerinin yaratılması için girişimlere katıldı. Böylece kendisi ile aynı geçmişini paylaşmış olan kimileri kadar başkalarıyla da temas noktalarını arttırırken aynı zamanda yeni kuşak devrimcilere geçmişin deneyimlerini aktarmanın olanaklarını yaratma arayışlarına destek oldu. Varoşlarda işçilerin ve ezilenlerin kendi sorunları etrafında örgütlenmesi için mücadele verdi. En sevdiği sloganlardan biri «Pirinç girmeyen eve bilinç girmez»di. Sağlığı boyunca Mayıs'ta Yaşam Kooperatifi'nin neredeyse tek bir yürütme

toplantısını bile kaçırmadı. Anadolu'da Yaşam Tüketim Kooperatifi'nin Üraniye 1 Mayıs Mahallesi'ndeki şube açma çalışmasına aktif bir şekilde katıldı. Bu sırada kitle örgütlerinin birbiriyle koordine olması için vargüçüyle çalıştı.

Bütün bu faaliyetleri şahsi bir kavga olarak yürütmek yerine örgütlü bir yürüyüşün temellerini atmaya özen göstererek yürüdü. KÖZ'ün arkasında duran komünistlerle Hasan Coşkun'un eski ve yeni yoldaşlarının yollarının kesişmesi de bu arayışlar sayesinde oldu.

Hasan Yoldaşın Onun Denizleri Andığı Gibi Anacağız

Denizlerin kurduğu THKO'nun genç bir kadrosu olarak devrimciliğe adımını atan Hasan Yoldaşın en kızdığı şey bugün THKO adına söz söylemeye kendini yetkili sayanların Denizlerin yaşamını siyasal mücadelenin bir parçası olmaktan çıkarıp bir tarih konusuna çevirmeleriydi. "Her gün 6 Mayıs; Denizler Her Yerde" şiarlarıyla mücadele eden THKO'nun o militan ruhunun, Denizlerin mezarının ağlama duvarına çevrilmesiyle birlikte, adım adım küllendirildiğini söylüyordu. «Denizlerin Mirasına Kimler Sahip Çıkabilir» panelinde «onları mezarı başında ananlar değil, onların kopuşlarını ve mücadelelerini sınıf mücadelesi içinde yaşatanlar» diye yanıtlıyordu. İşte biz de Hasan Yoldaşımızı tam da bu şekilde anacağız. Onun komünistlerin parti birliği yolundaki ilkeli, esnek ve ölümüne azimli tutumu parti mücadelemizde yaşayacak. Mirasını taşıyacağız. Devrimci partinin kuruluş kongresiyle taçlandıracağız.

Komintern'in ilk dört kongresini ve Mustafa Suphi TKP'sinin ilke ve esaslarını kılavuz edindi

Hasan Yoldaş nihayet 70'li yılların sonlarından itibaren kendini adadığı komünistlerin birliği mücadelesinde örgütlü bir yürüyüşün yoluna girmiş ve büyük adımlarla yol almaya başlamıştı. Komünist Enternasyonalin ilk dört kongresini ve bunun bir ifadesi olan Mustafa Suphi TKP'sinin ilke ve esaslarını kılavuz edinerek komünistlerin birliğine giden yolu katetmeye koyuldu.

Bu yolda kimi eski yoldaşlarıyla yollarını ayırmakta tereddüt etmeden tavizsiz bir tutumu benimserken, aynı amaç ve ilkelerle aynı hedefe doğru yürüyen komünistlerle yollarını buluşturmak için olanca esnekliği elden bırakmadı.

Proletaryanın Kurtuluşu bu ayrışma ve buluşmalarla şekillendi ve Komünistlerin Parti Birliğini sağlamak için mücadeleye yeni bir müfreze olarak katıldı. Eylemlerde

1985 - Yeşilyurt Cezaevi

ve platformlarda bu iradeyi dile getirdi. Birlik bu sürecin sonunda yayınlandı ve bu yeni müfrezinin varlığını bir kez daha duyurdu. Hasan yoldaş son yıllarda adım adım ileri çıkan bu müfrezinin başını çekenlerdendi.

Ekim Devrimi'nin 92inci yıldönümü vesilesiyle düzenlenen etkinliklerde Hasan Yoldaş Bolşevizmin mirasına sahip çıkan komünistlerin birliğini sağlamanın yolunu bir kez daha dile getirme fırsatını buldu.

Mustafa Suphilerin katledilişinin 89uncu yıldönümü vesilesiyle KÖZ ve Proletaryanın Kurtuluşu'nun birlikte düzenlediği panelde komünistlerin ortak referansları arasında Mustafa Suphilerin TKP'sinin ilke ve esasları bulunduğunu bir kez daha dile getiren yoldaşlarına dinleyiciler arasından destek veriyordu Hasan Yoldaş. Dimdik ayakta geniş bir dinleyici topluluğu karşısında yaptığı son konuşmadı bu. O sırada her tarafını çoktan sarmış umarsız hastalığa karşı zorlu bir kavga vermekteydi.

Proletaryanın kurtuluşu yolunda komünistlerin birliği için mücadele eden komünistlerin KÖZ'ün arkasında duran komünistlerle yollarını birleştirdiğini önce o duyurmak isterdi. Son yıllarında uğruna mücadele verdiği hedefin eşliğinde son konuşmasını yaparken bu hedefe işaret etti. O esnada beklenmedik bir düşmanla kavga halindeydi.

Son Kavgası Kansere Karşı Değil Parti Birliği Yolunda Bir Evreyi Geride Bırakmak İçindi

Doğrusu Hasan yoldaşın bedenini saran kanser illeti ile son anına kadar sürdürdüğü kavgayı görenler onun son kavgasının bu kavga olduğu sanısına varabilirlerdi. Gerçekten de Hasan yoldaş son günlerinde takatini zorlayan illete karşı zorlu bir direniş sürdürdü. Bu direnişi hastalığı yenmek ve o illele mücadeleden galip çıkmak için değildi.

Hasan yoldaş komünistti. Marksist leninistti. İradenin belirleyici önemine vurgu yaptığı zamanlar dahi metafizik düşünceden daima uzaktı. Son direnişi kanser illetini alt etmek için bir mücadele

olmaktan çok, ona rağmen bilincini açık tutmak içindi.

alt edemedi ama nefes aldığı müddetçe bilincini açık tutmak için direndi. Bunu başardı da... Bilinci açık olduğu müddetçe komünistlerin birliği mücadelesinin önündeki adımların nasıl atılacağı üzerinde durdu. Hatta güya bir hasta evi olan son mekanı adeta komünistlerin birliği mücadelesinin bir mevzisine dönüşmüştü. Son anına kadar çevresinde bir siyasi sohbet ve tartışma ortamı yaratmayı sürdürdü. Birlik'in KÖZ'e katıldığını ilan ettiği sayısının hazırlanması bu ortamda gerçekleşti. Aramızdan ayrılmasına birkaç saat kala bile propaganda yapıyor, «öyle bir parti kuracağız ki...» diye söze başlıyordu.

Hasan Coşkun komünist parti için mücadele eden güçlerdendi. «Bu ülkede burjuvazi var işçi sınıfı var, devrimci dinamikler var, burjuvazinin krizi var ama bir tek devrimci parti yok» diyenlerdendi.

Genç yaşından itibaren nice zorlu kavgaya en önde giren gözüpek bir devrimci olan Hasan Coşkun kanser illetiyle savaşmadı. Kaybettiği bu savaş değildi son kavgası; zaten kaybedeceği kavgalara girmek onun adetlerinden değildi. Kanseri son kavgasını bolşevizmin mirasına sahip çıkan komünistlerin birliğine son bir katkı sunmak için verdi.

Bu son direnişiyle son yıllarında yürüttüğü mücadelenin önemli bir kerteneyi aşmasına son bir katkı sunup bu kerteneyi aşıldığını görmeyi başardı. Onu bu kazandığı son kavgasıyla anacağız. Hasan yoldaş komünistti her zaman kavganın en önünde olmaya heves ettiği halde, zaferi paylaşırken bir kenara çekilip oradan bakmasını bilenlerdendi. Bugün de adeta öyle bir gün....

Uzun devrimci yaşamı boyunca daima en önde olmaya ileri çıkmaya gayret eden Hasan Coşkun bugün bir kez daha altında mücadele ettiği kıvıllı bayrakla en önde gidiyor. Onun gösterdiği yoldan ve ardından ilerlemeyi hevesle benimseyen yoldaşları ve pek çok yol arkadaşı bugün onun kıvıllı bayrağı ile en önde gidişini hüznle takip ediyor.. Bu gün en önde olması şart değildi.

Ama şart olsun onun uğruna mücadele ettiği davayı sürdüreceğiz ve yıllarca altında mücadele ettiği kıvıllı bayrağı onun gösterdiği yoldan yürüyerek hedefine ulaştıracacağız; Hasan Coşkun'u komünistlerin parti birliği mücadelemizde yaşatacağız; şart olsun!

**Devrimciler Ölür Devrimler Sürer!
Devrim İçin Devrimci Parti!
Yaşamın Komünistlerin Birliği!!**

«EN TEMEL SORUN PARTİ SORUNU»

Hasan Coşkun yoldaş, son nefesine dek parti kurmaktan söz etti. Bu sözün bir klişe olmadığını en iyi basta ziyaretine gelip biç niyeti yokken onunla kendisini siyaset tartışırken/konuşurken bulanlar bilir. En basta anında bile bir partinin yaratılması gerektiğini ve bunun adresinin de komünistlerin birliği platformu olduğunu söylemekten geri durmadı. Hayatının biricik amacı, anlamıydı komünist bir partiyi yaratmak. Ve onun yakınında olanlar bir ömrün bir davaya nasıl adandığına tanık oldu. O, müriüvedini görmeye değil kavgasını vermeye bevesli olanlardandı. Yaşamında olduğu kadar kısa, ama hızlı ve şiddetli süren hastalık süresindeki çetin savaşında da siyasi çizgisini zorluklara karşı kalkan edinmenin ne demek olduğunu iyi bir örneğini verdi. Hayatını vakfettiği parti kurma davası, devamız; bize güç vermeye devam edecek. Onun hem yaptıklarının hem de sözlerinin unutulmasına izin vermeyeceğiz.

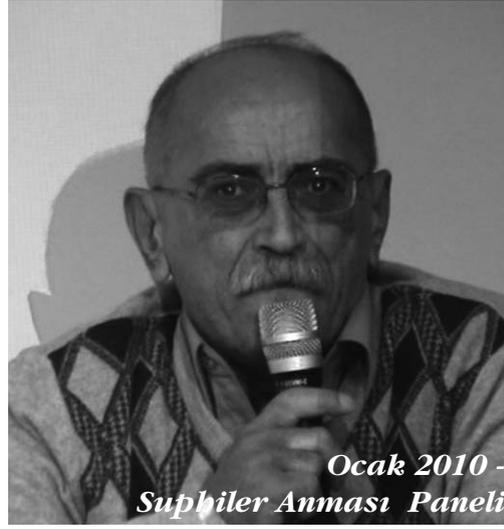
Aşağıda aktardığımız konuşmalardan birisi henüz hastalığından haberdar olmadığı Ekim Devrimi söyleşisinde bir diğeri ise artık hastalığının son safhalarında olsa da katıldığı Mustafa Suphiler anmasında yapılmıştı. İkisinde de hayatını vakfettiği parti davasının ve bu partinin ayrışmalarla yaratılacağına öne çıktığını görüyoruz.

Hasan Yoldaş'ın Ekim Devrimi Panelindeki Konuşması (Kasım 2009)

«1898 ve 1899 yılında Lenin'in tekrar parti kurmaya başlarken hesaplaştığı akımlar vardı. Bunlardan bir tanesi Millerandcılık, Bernsteincilik –bunların Rusya'daki temsilcisi Propokoviç'tir- ve Rusya'daki legal Marksistler. Bunlarla hesaplaşarak zaten Bolşevik Parti'yi ortaya çıkardılar. Terimler olarak söylersek; kendiliğindencilik, ekonomizm ve trade unionculuk denilen sendikalist akımla hesaplaştı. Bunlarla hesaplaşma sonucunda Bolşevik Partisi'ni ortaya çıkardılar.

Ekonomizm alt edilmediği müddetçe de, Bolşevik Parti'nin temellerinin oluşması mümkün olmazdı. Bu mücadelenin sonucunda, şehirlere göre Petersburg'daki, Moskova'daki, Kiev'deki işçi grubu arasındaki siyasi merkezi ortaya çıkarıyorlar. 1903'de partinin kongresi bu sayede toparlanıyor. Bu akımların Türkiye'deki benzerlerine karşı mücadele verilmeli, bu akımlar her dönem ortaya çıkarılarak mahkûm edilmeli.

Olması gereken durumla, içinde bulunulan durumdan hareket edilmesi meselesini Lenin özellikle Nisan Tezleri'nde ayırt ediyor. Olması gerekene göre değil, olana göre tahlil yapılması gerekir diyor Nisan Tezlerinde Lenin. Eğer bu doğruysa, Marksistler olması gerekene

*Ocak 2010 -
Suphiler Anması Paneli*

göre değil, olana, içinde bulunulan duruma göre değerlendirme, tahlil yapmalı. O zaman Lenin, Nisan Tezlerinde ikili hükümet dönemiyle Ekim sürecine doğru giden süreci değerlendirip Ekim Devrimi'ne ulaşılmasını sağlamıştır ve bu mesele önemlidir. Peki Türkiye'de olan nedir, olgular neyi gösterir? Bu olgulardan yola çıkarak ne yapmak gerekir? Marksizm Leninizm'in formülasyonlarından hareketle; eğer Türkiye'de siyasi ve örgütsel merkez haline gelmiş Bolşevik Parti'ye benzer bir olgu yoksa; bu durumda Marksizm Leninizm adına hareket edenler ne yapmalı?

Türkiye'de ve dünyada herkes baktığı yerden kendini Bolşevik olarak gösteriyor. Peki ama Menşevikler ve sosyalist devrimcilerin yeryüzü yuvarlağındaki benzerleri kim öyleyse? Sanki bunlar günah keçisi gibi kalıyor, sanki kötü sosyalist devrimciler ve kötü Menşevikler var. Oysa bunlar o günden bakıldığında o kadar kötü görünmüyor çoğu kimseye. Bu akımlar 1917'nin üç-dört Temmuz'una gelene kadar Sovyetler içinde etkililer. Demek ki mesele iyi kötü meselesi değil. Bugün de kimin bunların benzeri olduğunu anlamak için bunların o zamanki bağlarına bakmalı. Bu akımların işçilikle bağı unutulmamalı.

Aynı zamanda Rosa Luxemburg ve Karl Liebknechtlerin hayatlarını vererek bu akımların temsil ettiği oportünizmle mücadele etmeleri, bedel ödemeleri unutulmamalı.

Onlar devrim dalgasının oportünizmi süpüreceğini savunurken Lenin tam tersini savunuyordu. 1898'de tam tersinden; "partiyi halledersek devrimi hallederiz" diyor. 1912'de partiyi hallettik diyor; beş sene sonra da devrim geliyor. Parti içinde sağ tasfiyecilerle, sol tasfiyecilerle mücadeleyle bunları halletmişler. Temel mesele bu iken, parti meselesi iken, bu mesele çözüldükten sonra Ekim Devrimi ortaya çıkıyor. O halde Ekim Devrimi'nin ortaya çıkması meselesi parti meselesiyse bununla ilgili yapılması gerekenler neler sorusu önem taşıyor.

Ekim Devrimi'nin varlığı da Bolşevik Parti'nin varlığıyla direkt ilintili. Türkiye'deki

Bolşeviklerin önüne koyması gereken görev nedir, nasıl yapılması gerekir? sorusu bu bakımdan önem taşıyor. Bu sorunun yanıtı da Lenin'in Ne Yapmalı'da verdiği yanıtın farklı değil.»

Hasan yoldaş Mustafa Suphi Anması'ndaki konuşmasında Ş. Hüsnü ile M. Suphi'nin aynı örgütte nasıl buluşabildiği sorusunu da yanıtlamaya çalışmıştı: (Ocak 2010)

«Öncelikle tüm arkadaşlara merhaba demek istiyorum. Bu panel beni şundan heyecanlandırıyor. 2006 yılında «Mustafa Suphi Anması» diye bir panel yapmıştık. Bu aynı zamanda bizim gibi TDKP kadrolarının içerisinde gelenler için Mustafa Suphi ve Komünist Enternasyonal'in ne anlama geldiği çok önemliydi. Bir anlamda komünistlerin birliğini sağlamaya çalışanlar bizim bu meseleyi ayırtmamız gerektiğini, bu kopuşun ayrıç çizdiğini ve bunun temel mesele olduğunu gösterdi. Üçüncü Enternasyonal ile kendisinden önceki tüm benzerlerinin ilişki ve çelişkilerini ortaya koymaya çalıştığımız bir etkinlik olmuştu. Vardığımız noktada KÖZ'ün arkasında duranlarını görüş ve düşüncelerinin önemli bir rol oynadığını çok açık yüreklilikle devrimci komünist tarzda yinelemekte yarar var. Bunu Türkiye'deki ve dünyadaki tüm komünist hareketlerin görmesi gerekmektedir diye düşünüyoruz. Soruna eğer şuradan bakılırsa daha yararlı olur. Olay şu biz meseleleri temel olgular üzerinden hareket ederek çözümlenmeye gidersek doğru çözümler çıkarırız. Yeryüzü altüst olmuş, bir enternasyonal yıkılmış, yerine yeni bir enternasyonal kurulmuştu. 1914'den itibaren bu şekilleniyordu. Bolşevikler önce parti içindeki problemini çözmüş sonra dünya partisindeki problemini çözmüştü. Ne Ş. Hüsnü yedi ay 11 günlük, ne de M. Suphi 11 aylık. Ama birlikte delegeler yoldaşlar ve birlikte yola çıkıyorlar. Bizim bütün ilişki ve çelişkiler yumağına doğru tespit yapmamız lazım. Türkiye sol hareket ve devrim adına hareket edenlerin beceremedikleri, bugüne dek becermek istemedikleri mesele bu meseleyi ayırtmak meselesi. Bu sadece Türkiye'nin değil, enternasyonalin temel meselesi, sadece enternasyonalin değil yeryüzü yuvarlağındaki komünizm ve devrim adına hareket eden tüm nüvelerin meselesidir. Buradan hareket edilirse, eğer mesele kolay çözümlerle çözümleniyorsa çözersin, karıştırmak istenirse karıştırırsın. Ortada somut bir durum var. Tartışılan mesele parti programı meselesi, tartışılan mesele parti üyeliği kriteri meselesi; tartışılan mesele tasfiyeciliğe karşı, oportünizme karşı, sonradan revizyonizme ulaşmış olan menşevizme karşı bir mücadelenin aydınlığa çıkarmış olduğu pırl pırl duran bir yol. Ama şu alışkanlık haline gelmiş, çomak sokuyor bu tarihe birileri, neden? Kendi meşrebini ayıklayamadığı için...»